

UDK 821.112.2-93
Me-11

Versta iš:
Gudrun Mebs
Sonntagskind
Patmos Verlag GmbH & Co. KG
Sauerländer, Düsseldorf, 2007

Knygos vertimą rėmė Gėtės institutas, kurį finansuoja
Vokietijos užsienio reikalų ministerija

© 2007 Patmos Verlag GmbH & Co. KG
© Elena Zambacevičiūtė,
vertimas į lietuvių kalbą, 2013
© „Gimtasis žodis“, 2013

ISBN 978-9955-16-489-0

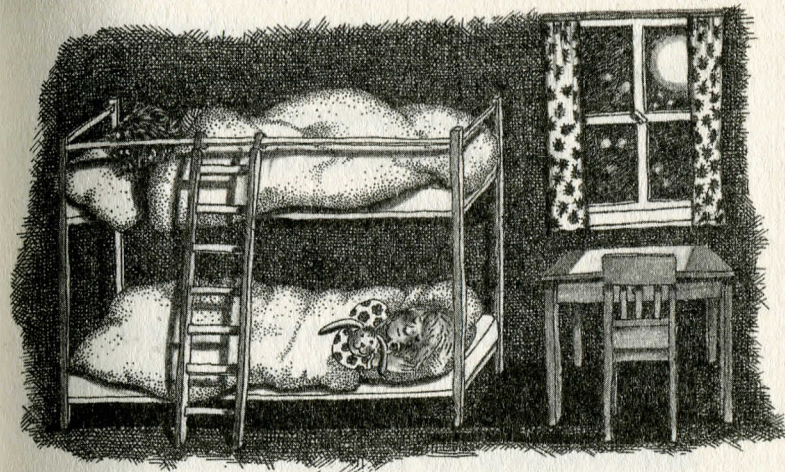
Aš – sekmadienio vaikas. Mat esu gimusi sek-
madienį. Sekmadienio vaikai visada būna labai
laimingi, dažnai girdžiu. Bet pati taip nemanau.
Iš tikrųjų sekmadieniais vaikų namuose baisiai
nuobodu. Savaitės dienomis dar nieko. Kasdien
pamokos, paskui namų darbai, po jų dar kas
nors – gimnastika, pasivaikščiojimas ar šiaip.
Gimnastika man patinka, o pamokos ne. Nela-
bai. Tik sekmadieniais kartais norėčiau eiti į mo-
kyklą, nes ojojoi, kaip čia būna nuobodu.

Vaikų namuose aš jau seniai, iš tiesų visada.
Todėl, kad mano tėvai, kai gimiau, negalėjo ma-
nęs pasilikti. O gal nenorėjo. Kodėl – to man
niekas nesakė ar bent nepaaiškino. Tik maždaug
taip: „Buvo nepalankios aplinkybės.“ Ką tai reiškia – nesupratau. Pirmiausia buvau per maža
paklausti, o vėliau nedrįsau. Dabar manau, kad

jie paprasčiausiai manęs nenorėjo. Gal nelaukė mergaitės, labiau troško berniuko. Man rodos, tai neteisinga. Seniau, kai buvau dar maža, nuolatos ieškodavau savo tėvų. Na, ne visai taip. Tik per bendrus pasivaikščiojimus ar parduotuvėse vis apžiūrindavau žmones. Poras – moterį ir vyrą, tuos, kurie panašūs į tėvus.

Tada dar buvau tikra žiopiukė. Ilgainiui man pasirodė pernelyg kvaila nuolat taip vėpsoti, ir vis veltui. Kartą, kuo puikiausiai prisimenu, parduotuvėje pastebėjau du žmones, moterį ir vyrą, ir juodu buvo visai tokie, kaip tikrieji mano tėvai. Ištrūkiau seseriai Lindei iš rankų ir pripuoliau prie vyro su moterimi šaukdama „tėti, mama“. Tie žmonės tikriausiai baisiai nustebol! O sesuo Lindė paraudo it burokas, vėl sugriebė mano ranką, atsiprašė tų žmonių ir mane smarkiai išbarė. Labai susigėdau. Ne todėl, kad buvau išbarta, – tiesiog ir pati supratau, jog tai tikrai ne mano tėvai. Vien iš to, kaip jie pažiūrėjo! Tai daugiau niekada nepasikartojo. Tiesiog tada dar buvau visai mažutėlė, tikras nykštukas.

Dabar jau viskas kitaip. Savo tėvų aš seniai nebeieškau. Juk ieškoti kažko, ko net nepažįsti, labai kvaila. Galbūt jie jau kadai mirę. Taip mano ir Andrėja.

Andrėja gyvena kambaryje kartu su mani. Mudviem gerai, nes kambariu dalijamės tik dviese. Su dviaukšte lova ir dviem stalais. Namų darbams ruošti. Puiku, ar ne? Turiu galvoj dviaukštę lovą, o ne du stalus. Andrėja miega viršuje, aš apačioje. Kartais mudvi susikeičiame, nes retsykiais aš irgi užsimanau pamiegoti viršuje. Tik Andrėja beveik niekada nesimaino, ji baisi pasipūtėlė! Vien dėl to, kad jai jau dešimt, dviejais metais vyresnė už mane! Man regis, tai nieku gyvu nėra dingstis nesimainyti guoliais, bet ant Andrėjos nepykstu.

Andrėja tėvai mirę, abu, vienas ir kitas. Graudu ir liūdna, nes Andrėja juos dar pažinojo, vieną ir kitą. Aš savo tėvų nepažinojau, tačiau tikriausiai jie taip pat jau mirę, nors dabar tai vis tiek nesvarbu.

O mūsų namai iš tiesų labai gražūs. Namas – senoviškas statinys viduryje nedidelio parko. Anksčiau jis buvo vadinamas vila. Dabar – Visišku našlaičių namais, nes čia gyvena tik visiški našlaičiai. Visiški našlaičiai – tai mes, mat neturime abiejų tėvų.

Mes juos slapčiomis vadiname „mėšlynnamiu“, bet tik kuo slapčiausiai, nes jeigu tai išgirstų sesuo Franciska, o Dievulėli, koks kiltų triukšmas! Sesuo Franciska yra seserų vyriausioji, ji labai sena. Jai tenka ir didžiausia atsakomybė už mus. Sesuo Lindė yra daug jaunesnė ir ji taip pat atsakinga, tik kur kas mažiau. Pas mus triukšmas kyla gana dažnai, bet ne tarp seserų, o tarp mūsų vaikų. Mat mes vieni kitiems kartais gerokai prigadiname nervų. Žinoma, broliai su seserimis, man rodos, irgi neretai pešasi. Tačiau mes visai ne broliai ir seserys, mes tiesiog tokie esam. Ir tai dažnai labai sunku. Dar gerai, kad mums nebūtina kiaurą dieną matyti vieniems kitų. Juk mo-

kykloje lankome skirtingas klases. Savo klasėje aš esu viena vienintelė, čia, aišku, yra dar daug kitų vaikų, tik jie ne mūsiškiai, ir, kaip įprasta, visi po pamokų pareina namo.

Aš šiaip gana gerai sutariu su vaikais, tais, iš savo klasės, norėjau pasakyti, nors iš tiesų ir su tais, kurie mūsų namuose. Bet tik ne sekmadieniais! Mat tada beveik visų jų nelieka. O tie, kurie neišvyksta, būna blogai nusiteikę. Kaip tik dėl to, kad niekas jų neišsivedė.

Pas mus yra taip: beveik visi čia turi sekmadieninius tėvus globėjus! Tai nuostabu. Jie yra tokie tėvai, kurie sekmadieniais panorsta turėti vaiką. Tada ateina į mūsų namus ir išsirenka kurį vieną. O tas paskui eina pas juos kiekvieną sekmadienį, per Kalėdas ar Velykas, taip pat ir ilgesniam laikui. Tai vadinamoji sekmadieninė globa, o vaikas vadinamas sekmadienio vaiku. Jis pasiimamas iš vaikų namų, o paskui vakare vėl pargabenamas atgal. Dažniausiai automobiliu. Mat dauguma globėjų turi automobilius. Tokie yra visų mėgstamiausi tėvai, nes jie visada surengia nuostabių išvykų. Į zoologijos sodą, miesto parką ar panašiai. Paskui jie kartu eina valgyti ledų, žiemą kavinėje vaišinasi pyragaičiais, ir tie vaikai